

▶ 22 Julio, 2015

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Celestial i terrenal

Cor Jove de l'Orfeó Català

Intèrprets: Ensemble Méridien (Elisabeth Bataller, concertino); Esteva Navona
Lloc i data: Palau de la Música (19/VII)

JORGE DE PERSIA

En les dues últimes temporades, el Palau, L'Auditori i algunes altres entitats van mostrar la seva decisió de desenvolupar un *pro-jecte Bach*, inspirats tant per l'absència d'aquestes músiques a Barcelona, com pel Bach Zum Mitzingen, un programa modest però actiu.

Feliçment els cors de l'Orfeó Català es van fer ressò i van començar a treballar sobre l'obra

del gran Bach. I en aquest final de temporada ens arriba la proposta del Cor Jove amb el *Magnificat BWV 243*, pocs dies abans del començament del Bachcelona.

La música de Bach és un exercici imprescindible en cos i esperit, formativa en els dos sentits. I el Cor Jove ha donat una mostra de la seva capacitat i d'haver dedicat hores de feina a aquest *Magnificat* que va culminar el seu concert en el Palau de la Música Catalana. En primer lloc perquè se sentia compacte, homogeni, clar en articulació i dicció i en profunditat de plans, amb gran alegria en les sopranos i bon contrapès i musicalitat en les altres veus. El va acompanyar un bon conjunt instrumental que no es prodiga gaire a la seva terra, l'Ensemble Méridien, format per

uns vint-i-quatre instrumentistes de qualitat, conjunt que pot afrontar el concerto grosso (en aquest programa van fer un *Händel opus 6* número 7 d'excel·lent factura) i les primeres manifestacions preclàssiques amb categoria. Va mostrar musicalitat i una grata homogeneïtat de so a la corda, ben avalada per les fustes amb bones intervencions solistes.

L'interessant, a més del *Magnificat*, va ser la participació de membres del cor com a solistes, amb molt bon resultat –alguns serien bons bachians–, que cal esmentar: les sopranos Irene Mas, Elionor Martínez, Neus García i Núria Pena, contralts Judith Almunia i Laia Donoso, el contratenor Adrià Martínez; Martí Doñate i Ferran Mitjans, tenors, i Ferran Albrich, baix.

El mèrit en la direcció d'Esteve Nabona no va ser menor: el resultat va ser significatiu. ●